

Fuglsang (DKP):

Jeg må straks sige, at jeg har svært ved at svinge mig op til den seriøsitet, som andre har stillet i udsigt med hensyn til forslaget her. Jeg kan næsten ikke få andet ud af det, end at forslagsstillerne på et givet tidspunkt er kommet til at tænke på, at der var noget, der hed ØD. Det er jo en debat, der fra tid til anden dukker op, og så har de tænkt sig, at so ein Ding müssen wir auch haben, og så ser vi altså resultatet på dette stykke papir.

Det er muligt, sådan som også ministeren lidt optimistisk håbede det, at man har forestillet sig, at man kunne puste lidt liv i den efterhånden lidt hendøende debat. Men hvordan man derudover forestiller sig, at dette ØD på frivillig basis skal komme til at virke, for slet ikke at tale om, på hvilken måde og i hvilket omfang medarbejderne skulle sikre sig indflydelse, får man i dette forslag endnu mindre at vide om end i andre lignende forslag, vi har været præsenteret for i tidens løb.

Derfor kan jeg kun sige, at vi er yderst skeptiske over for dette forslag, næsten lige så skeptiske, som vi er over for fremskridtspartiets tanker om, at arbejdsmand Petersen virkelig skulle kunne købe sig indflydelse ved at købe aktier hos købmanden. Det er næsten det samme som at tro, at man kan købe sig indflydelse på postvæsenet ved at gå hen og købe et frimærke.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der er allerede adskillige ordførere, der har udtalt, at de har megen sympati for den betragtning og den tanke og den idé, der ligger bag ved kristeligt folkepartis forslag til folketingsbeslutning. Da alle andre er i så godt humør, skal jeg da slutte op i koret og sige, at så vidt jeg kan skønne, har jeg også megen sympati for den idé, der ligger bag ved dette beslutningsforslag. Når jeg siger »så vidt jeg kan skønne« er det fordi jeg må føje til, at bemærkningerne ikke gør det så forfærdelig klart, hvad det egentlig er, man vil opnå. Hr. Grünbaum har jo heroppe gennemgået en række muligheder, men jeg vil gerne være med til, som det er blevet sagt fra andre ordførere her i eftermiddag, velvilligt at se på hele området i udvalget.

Fremskridtspartiets ordfører sagde heroppe, at han ikke ville være med til at røre ved noget af dette; det skulle være sådan, at det var lige så naturligt for arbejdsmand Petersen at købe

aktier i sin nabos virksomhed. Ja, jeg ville da også ønske, dels at arbejdsmand Petersen havde så høj en løn, at han kunne gøre det, dels at han følte det naturligt at anbringe sine penge i aktier. Det måtte han da gerne.

Det, som, så vidt jeg kan skønne, ligger bag ved dette forslag, er nu noget helt andet – og det undrer mig såmænd ikke så meget, at fremskridtspartiet ikke har begrebet et levende suk af det – nemlig dette at genskabe den nære forbindelse mellem den ansatte og hans arbejdsplads. Det er jo det, som ligger bag ved det, og det er det, som gør det sympatisk, og det, som peger frem mod et samfund, der er meget bedre end det, vi kender. Det er den tanke, jeg gerne vil støtte, og det kan vel i og for sig kun være en beroligelse, at fremskridtspartiet slet ikke kan se noget væsentligt i en sådan tanke.

Hjørtlund Christensen (DR):

Umiddelbart set er der mange gode intentioner bag ideen. De virker dog på mig som en slags propaganda mod regeringens ØD-forslag, hvad jeg principielt ikke kan have noget imod, men retsforbundet kan ikke deltage i skattebegunstigelser til hverken erhvervslivet eller medarbejderfonds.

Der kan stilles mange spørgsmål i sagen, f. eks. hvad med de virksomheder, der ikke har økonomisk mulighed for at etablere disse fonds? Skal arbejderne forlade disse virksomheder? Forslaget vil medføre en ulige stilling med hensyn til disse muligheder på baggrund af netop de ting, som bliver mere og mere udbredt, jo flere love vi får af den art.

Jeg ville gerne have kunnet give tilslutning til forslaget, men da det har en sådan karakter, at det ikke kan stå alene i den øvrige skattejungle og ikke kan undgå at begunstige nogle borgere på andres bekostning, kan retsforbundet ikke være med.

Ordføreren for forslagsstillerne (Jens Møller) (KrF):

Igennem de sidste 20–30 år har det været en politisk opgave at prøve på at skaffe en vis uligning i indkomsterne i dette land. Vi er kommet et godt stykke hen ad vejen gennem sociale tilskud og gennem progressiv beskatning, men vi er ikke færdige endnu. Jeg tror, vi er ved at komme til det tidspunkt, hvor vi må sige, at der er en anden side af sagen, der er mindst lige så vigtig, og det er det, man kunne kalde en udjævning af ejendomsretten eller en